

ventionen og i tilbagetagelsesaftalerne mellem medlemsstaterne ikke berøres af direktivets bestemmelser. Hvis en udlænding, der skal udsendes efter bestemmelsen i § 27 b, stk. 1, indgiver ansøgning om asyl i Danmark, vil den pågældende blive stillet som enhver anden udlænding, der indgiver ansøgning om asyl i Danmark. Der vil i disse tilfælde – som i dag – efter reglerne i Dublin-konventionen skulle tages stilling til, om asylansøgningen skal behandles af Danmark eller et andet EU-land, jf. udlændingelovens § 48 a.

Efter direktivets artikel 3, litra a, sidste led, skal der i tilfælde, hvor en udlænding, der er omfattet af en udsendelsesafgørelse, er indehaver af en opholdstilladelse i et Schengenland, ske konsultationer med det Schengenland, der har truffet udsendelsesafgørelsen, og med det Schengenland, der har udstedt opholdstilladelsen. Udsendelsesafgørelser, der er omfattet af direktivets artikel 3, litra a, giver mulighed for at inddrage opholdstilladelsen, hvis der er hjemmel hertil i den nationale lovgivning i det land, der har udstedt opholdstilladelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 3, 1. pkt., skal afgørelser om udsendelse af en udlænding efter § 27 b, stk. 1, når udlændingen har opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, således ske i forbindelse med konsultationer med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse.

Konsultationerne finder sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med henblik på at fastslå, om der er tilstrækkeligt grundlag for at inddrage opholdstilladelsen. Efter udlændingelovens § 58 h, stk. 1, forestår Udlændingestyrelsen konsultationer efter Schengenkonventionens artikel 25.

Hvis myndighederne i det land, der har meddelt udlændingen opholdstilladelse, efter konsultationer med myndighederne i det land, der har truffet endelig afgørelse om udsendelse, finder grundlag for at inddrage den pågældende udlændings opholdstilladelse, vil der kunne træffes afgørelse om udsendelse efter § 27 b, stk. 1.

Hvis myndighederne i det land, der har meddelt udlændingen opholdstilladelse, ikke finder grundlag for at inddrage den pågældende udlændings opholdstilladelse, fremgår det af den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 3, 2. pkt., at der ikke træffes afgørelse om udsendelse af den pågældende efter § 27 b, stk. 1.

Det bemærkes i den forbindelse, at udlændinge med opholdstilladelse i et andet Schengenland efter udlændingelovens § 2 b, stk. 1, har ret til at indrejse og op-

holde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt tilladelsen. Når udlændingen har opholdt sig her i landet i den tilladte periode, påhviler det den pågældende at udrejse af landet, jf. udlændingelovens § 30. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b, stk. 4, finder udlændingelovens § 26 tilsvarende anvendelse ved afgørelser om udsendelse efter § 27 b, stk. 1. Det betyder, at der ved afgørelsen skal tages hensyn til, om udsendelsen må antages at virke særlig belastende, bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund eller udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Det foreslås, at afgørelser efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b træffes af Udlændingestyrelsen, og at Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. udlændingelovens § 46. En sådan påklage har normalt ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3. Afgørelser om udsendelse efter den foreslåede bestemmelse i § 27 b skal indeholde en udrejsefrist, der foreslås at kunne fastsættes til straks, jf. nærmere herom i bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 7 og 8.

Når der er truffet afgørelse om udsendelse efter § 27 b, og den fastsatte udrejsefrist er udløbet, påhviler det udlændingen at udrejse af landet, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, hvorefter en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitlerne 1 og 3-5 a – herunder også det foreslåede kapitel 4 a – ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

Efter udlændingelovens § 34 kan politiet, indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udsendes under henvisning til, at den pågældende udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i udlændingelovens kapitlerne 1 og 3-5 a – herunder også det foreslåede kapitel 4 a – beslutte, at den pågældende f.eks. skal deponere sit pas hos politiet eller give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter. Tilsvarende gælder, indtil en sådan afgørelse kan iværksættes.

Efter udlændingelovens § 36, 1. pkt., kan politiet endvidere bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves, såfremt de i udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapit-